

Chương 331: Yết Kiến Hoàng Đế Nelioth de Gradias (2) - Hai Tông Đồ Của Ngũ Đại Thần

(Số từ: 3730)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:44 PM 10/05/2023

Quá trình bắt đầu không quá phức tạp.

Các chức sắc hoan nghênh chúng tôi như một cử chỉ chào đón, và chúng tôi quỳ xuống trước Hoàng đế để lắng nghe bài phát biểu của ông.

Tôi không thể biết nó đã được chuẩn bị sẵn hay ngẫu hứng, nhưng cuối cùng, tất cả chỉ là để trưng bày.

Chúng kiến những tài năng xuất sắc được trau dồi ở Temple, một tổ chức chuẩn bị cho tương lai của Đế chế, ông nói rằng ông cảm thấy vui mừng và hy vọng rằng chúng tôi sẽ tiếp tục lãnh đạo Đế chế. Cuối cùng, theo quan điểm của tôi, đó là một loạt các từ trống rỗng.

Nó tương tự như lời giảng của hiệu trưởng.

Hoàng đế đứng dậy bắt tay từng người chúng tôi, thúc giục chúng tôi tiếp tục làm việc tốt, và đúng như dự đoán, có một cảnh diễn hình.

-Làm việc chăm chỉ.

-Hà hà! Đây là vinh dự của đời thần, thưa Bệ hạ!

-Hừm, hừm.

Có những người đã thổn thức.

Không, phản ứng đó là đa số và là lẽ tự nhiên.

-Làm việc chăm chỉ.

-Vinh quang và vinh dự này! Thần sẽ khắc ghi nó vào tâm hồn mình và cống hiến cuộc đời mình cho Đế chế!

-Tốt.

Thậm chí còn có một người dường như đang nói những lời đã chuẩn bị sẵn.

Dù sao đi nữa, mọi người đều tràn ngập vinh dự và vắn vẹo.

"Làm việc chăm chỉ."

"Vâng."

Ellen gật đầu một cái trong khi bắt tay với Hoàng đế, đáp lại như thể cô ấy đang nói chuyện với một giáo viên.

"Làm việc chăm chỉ."

"Cảm ơn."

Tôi đã nghĩ đến việc bày tỏ lòng biết ơn, nhưng vì tôi không coi đó là vinh dự nên tôi chỉ đáp lại. Ellen và tôi có những phản ứng kỳ lạ nhất.

Hoàng đế có được thông báo về sự vắng mặt của Radia Schmit hay không, ông không chỉ ra vấn đề. Sau đó, một bữa tiệc chiêu đãi Hoàng đế đã được lên kế hoạch.

Các sinh viên của Temple và Hoàng đế di chuyển đến phòng tiệc và ngồi vào một chiếc bàn dài để dùng bữa cùng nhau.

Giống như bữa ăn tôi đã ăn ở Cung điện vào mùa xuân năm ngoái, các món ăn bắt đầu với món khai vị và các món ăn bắt đầu được bày ra từng món một.

*Nhăm nhăm

"?"

Vì món khai vị thường nhỏ nên Ellen cho vào miệng, nhai rồi nhìn chăm chăm vào đĩa của mình.

'Cái quái gì vậy?'

'Tại sao chỉ có thế này?'

Đó là những gì nó cảm thấy như thế nào.

Đối với Ellen, người thiếu kiên nhẫn với thức ăn, một bữa ăn theo món có nghĩa là phải đợi món tiếp theo quá lâu. Cô ấy thích gọi món và ăn mọi thứ cùng một lúc, sau đó gọi thêm.

Ngay khi một đĩa được dọn ra, cô ấy nhanh chóng ăn nó và sau đó thần thờ nhìn vào đĩa của mình.

Thấy vậy, chắc hẳn Hoàng đế đã quan sát cẩn thận các sinh viên trong khi dùng bữa.

Hoàng đế thì thào vài lời với cô hầu gái đang phục vụ mình trong bữa ăn.

...Sau đó, Ellen nhận được ba phần của một người.

Có vẻ như ông ta đã đưa ra chỉ dẫn một cách kín đáo sau khi nhìn thấy sự thèm ăn của cô. Nếu ông ấy đã nói chuyện cởi mở, nó có thể đã xấu hổ.

*Nhăm nhăm nhăm

Với những phần ăn giờ đã trở nên hào phóng, Ellen có thể ăn với tốc độ phù hợp hơn với những người khác.

Tất nhiên, Ellen không thắc mắc gì về lượng thức ăn dồi dào đột ngột.

Cô ấy chỉ ăn no.

"Tại sao anh lại nhìn em như vậy?"

Khi tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy, Ellen nghiêng đầu.

"Đôi khi, anh nghĩ em hơi... ừm."

"Chuyện gì?"

"Đừng bận tâm."

Cô không có gì phải xấu hổ.

Sự thèm ăn của cô mạnh mẽ đến mức khiến Hoàng đế phải chú ý.

Tôi biết tôi không nên xấu hổ, nhưng tôi đã xấu hổ!

Trong khi những người khác đang căng thẳng và thận trọng ăn uống trước mặt Hoàng đế, thì Ellen đang nhai ngấu nghiến, còn tôi thì công khai trách mắng cô ấy. Họ nhìn chăm chăm vào chúng tôi như thể chúng tôi là một loại cảnh tượng.

Không, cô ấy không phải là người kỳ lạ sao?

Sau bữa tiệc, chúng tôi tham quan một thời gian ngắn trong Cung điện trung tâm, Tetra.

Chúng tôi không đi xa đến phòng ngủ của Hoàng đế, nhưng chúng tôi đã đến thăm phòng huấn luyện, phòng chờ của lính canh và phòng trưng bày, hoàn thành một vòng tròn đầy đủ. Tôi nghĩ rằng cuộc họp và bữa tiệc sẽ kết thúc, nhưng Hoàng đế dường như đã dành một khoảng thời gian đáng kể cho sự kiện chính thức.

Mọi người khác đều căng thẳng, chờ đợi Hoàng đế nói, nhưng ông ấy không nói với Ellen hay tôi.

Chúng tôi sớm tìm ra lý do tại sao.

Khi các sinh viên, bao gồm cả chúng tôi, chuẩn bị rời đi dưới sự hộ tống của lính canh:

"Hai người các bạn, ở lại đây."

Saviolin Tana, mặc quân phục của Shanapell, gọi tôi và Ellen.

"Cô có nhớ tôi không?"

"Vâng, cô là người đứng đầu của Shanapell."

Mặc dù họ chưa từng gặp nhau trước đây, nhưng Ellen đã nhìn thấy khuôn mặt của Saviolin Tana khi cô ấy được bổ nhiệm làm người giám sát ký túc xá trong năm nhất của chúng tôi.

"Tốt, Hoàng đế đích thân triệu kiến hai người, đi theo tôi."

Các sinh viên khác rời đi, còn tôi và Ellen đi theo Saviolin Tana đến một địa điểm không xác định.

*Cốc cốc

"Bệ hạ, thần đã dẫn họ tới."

-Vào đi.

"Vâng."

Saviolin Tana nhìn Ellen và tôi.

"Tôi tin tưởng cậu sẽ xử lý tốt chuyện này."

"Vâng."

*Gật đầu

Saviolin Tana có vẻ lo lắng cho tôi, ngay cả khi cô ấy không biết bản chất thật của Ellen.

Như thể tôi sẽ phát điên trước mặt Hoàng đế.

Khi Saviolin Tana mở cửa, chúng tôi nhận thấy trần nhà cao và những bức tường chất đầy sách.

Và ở đó, ngồi trên chiếc ghế gỗ trước chiếc bàn cạnh cửa sổ, Hoàng đế đắm mình trong ánh sáng ngược.

Văn phòng của Hoàng đế, hoặc có lẽ là thư viện của ông ấy.

Nó có vẻ giống như nơi đó.

Trên chiếc ghế bành gần đó là chiếc áo choàng, quyền trượng và vương miện mà ông ấy đã đội cho đến tận bây giờ. Chúng chắc chắn rườm rà

nên có lẽ ông ấy không mặc chúng khi không có nhiệm vụ chính thức.

Mặc dù sang trọng, trang phục giản dị của ông không hề phô trương.

Không có áo choàng, quyền trượng và vương miện, Nelioth de Gardias trông giống như một học giả.

*Gulp

"Tới gần đi. Không cần quỳ."

Theo lệnh của ông ấy, Ellen và tôi tiến vài bước về phía Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn Ellen và tôi.

"Hai người biết về nhau bao nhiêu?"

Đó là một câu hỏi bất ngờ, nhưng tôi hiểu ông ấy muốn nói gì.

Ellen đang che giấu sự thật rằng cô ấy là em gái của Artorius.

Tôi cũng đang che giấu sự thật rằng mình là chủ nhân của Tiamata.

Hoàng đế đang hỏi liệu chúng tôi có biết bí mật của nhau không. Nếu không, nó phải là để bảo vệ bí mật của chúng tôi.

"Chúng thần có thể không biết tất cả mọi thứ, nhưng chúng thần biết đủ về nhau."

Tôi chưa kịp nói gì thì Ellen đã lên tiếng trước.

Chúng tôi có thể không biết tất cả mọi thứ, nhưng chúng tôi biết đủ.

Những lời nói của cô ấy dường như đánh trúng một nốt nhạc trong trái tim tôi.

"Rồi nói chuyện sẽ dễ dàng hơn. Tốt."

Hoàng đế lặng lẽ nhìn chúng tôi.

"Với tư cách là Hoàng đế của Đế quốc, thật vinh dự khi được gặp Quán quân của Towan và Sứ đồ của Mensis."

Khi Hoàng đế nói điều này, chúng tôi không thể không sửng sốt. Hoàng đế đứng dậy khỏi ghế và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

"Các vị thần không chọn Quán quân một cách vô nghĩa."

Tôi không thể biết liệu Hoàng đế có phải là người tin vào Ngũ Đại Thần hay không.

Tuy nhiên, vì Hoàng đế không thể phủ nhận sự tồn tại của các vị thần, nên ông ấy phải nói về chính sự quan phòng của thần thánh.

"Các Quán quân luôn có vai trò của họ và họ tồn tại cùng với các Thánh tích của mình bởi vì có những nhiệm vụ trên thế giới yêu cầu họ."

"..."

"..."

"Ellen Artorius."

"Vâng."

"Đế chế có quyền sở hữu Alsbringer."

Thanh kiếm của Thần Chiến Tranh - Als, Alsbringer, là di sản của anh trai Ellen.

"Thần đã nghĩ như vậy."

Như thể không có gì ngạc nhiên, Ellen chỉ gật đầu.

"Nếu Alsbringer chọn ra một Quán quân, như vậy trên thế giới sẽ có 3 người nắm giữ Thánh tích."

3 Thánh tích đã xuất hiện trên thế giới. 2 trong 5 đã chọn được Chủ nhân, và nơi ở của Alsbringer là chắc chắn.

"Trong Chiến Tranh Nhân Ma, chỉ có 2 Thánh tích trên thế giới: Alsbringer, được sử dụng bởi Ragan Artorius, và Lament. Và chỉ có Alsbringer thực sự được sử dụng."

Hoàng đế tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nhưng bây giờ, sau khi kết thúc Chiến tranh, lại có thêm một Thánh tích xuất hiện. Người nghĩ điều này có ý nghĩa gì?"

"Điều đó có nghĩa là nhiều sự kiện nguy hiểm hơn sẽ xảy ra?"

"...Có lẽ vậy."

Ellen đáp lại lời của Hoàng đế.

Các vị thần không để Thánh tích lang thang khắp thế giới mà không có mục đích.

Ngay cả trong Chiến Tranh Nhân Ma, cuộc khủng hoảng lớn nhất đối với nhân loại, chỉ có 2 Thánh

tích xuất hiện. Nhưng bây giờ, một cái nữa đã xuất hiện.

Hoàng đế dường như giải thích điều này như một dấu hiệu cảnh báo cho số phận của nhân loại.

Tuy nhiên, đây là một sự hiểu lầm.

Ngũ Đại Thần không chỉ là những vị thần dành cho con người. Rõ ràng là ngay cả Hoàng đế cũng không thể thoát khỏi sự thiên vị này.

Hoàng đế quay người lại và nhìn vào tôi và Ellen.

"Cả hai phải biết về những tin đồn gây xôn xao trên Thủ đô Đế quốc gần đây."

"Vâng, thưa Bệ hạ."

"Thực vậy."

"Khoảng 20 Thánh hiệp sĩ ưu tú, bao gồm cả cựu Chỉ huy Thánh hiệp sĩ Riverrier Lanze, đã bị giết bởi một nhóm quỷ không rõ danh tính. Tất cả bọn họ đều là những Anh hùng chiến tranh đã có công lớn trong Chiến Tranh Nhân Ma."

Mặc dù nó đã là một sự thật công khai, nhưng thật lạ khi nghe câu chuyện từ chính Hoàng đế.

Đặc biệt là vì tôi là một trong những kẻ chủ mưu đằng sau vụ việc.

"Chúng ta có thể cho rằng đây chỉ là tàn dư của quân đội quỷ, nhưng Hoàng tộc đang xem xét tình huống xấu nhất."

"....."

“Ma vương có thể chưa chết hoặc có thể có người kế vị.”

Lúc đó, Ellen lo lắng nuốt nước bọt.

—Ma Vương.

Đối với Ellen, cái tên đó là cái tên mà cô không bao giờ thoát khỏi.

Là em gái của Anh hùng và là người có tài năng thậm chí còn lớn hơn cả Ragan Artorius, Ellen luôn được kỳ vọng sẽ trở thành Anh hùng.

"Tất cả các bạn đều sở hữu những Thánh tích, khiến cả hai trở thành những tài năng vô giá. Nhưng các bạn vẫn còn trẻ."

Họ có tiềm năng trở thành Anh hùng nhưng chỉ là những mầm non chưa sẵn sàng cho vai trò này.

"Mặc dù vậy, cả hai sẽ sẵn sàng chiến đấu với Ma vương khi thời điểm đến chứ?"

Ellen và tôi im lặng trước câu hỏi của Hoàng đế.

Chúng tôi không thể nói không.

Nhưng Ellen đã từng nói rằng cô ấy không muốn sống một cuộc sống mà cô ấy phải hy sinh bản thân mình cho thế giới.

Cô sẽ không đi theo con đường giống như anh trai mình.

Tuy nhiên, đồng thời, cô sẵn sàng mạo hiểm mạng sống của mình để ngăn chặn cái chết của những người vô tội ở Darklands.

Ellen của đầu học kỳ và Ellen hiện tại là khác nhau.

"Nếu Ma Vương mong muốn loài người bị diệt vong, và nếu tiêu diệt mọi thứ thần yêu quý là mục tiêu của chúng..."

Ellen nói một cách bình tĩnh.

"Phải. Thần sẽ chiến đấu với Ma Vương."

Không giống như câu chuyện gốc, Ellen đã làm ra rất nhiều thứ quý giá.

Cô ấy đã mạo hiểm mạng sống của mình cho thế giới ngay cả khi cô ấy không còn gì để mất, nhưng bây giờ, ý nghĩa đã khác.

Nếu mục tiêu của Ma vương là tiêu diệt toàn bộ nhân loại, cô ấy sẽ giết hẳn ta.

Ellen đã nói như vậy.

Hoàng đế sau đó nhìn tôi.

"Thần cũng cảm thấy như vậy."

Nó không chỉ là về việc giết Ma vương.

Tôi đã sẵn sàng chiến đấu vì điều đó, và tôi đã chiến đấu rồi. Hoàng đế nhìn đi nhìn lại giữa tôi và Ellen, người đã đưa ra những câu trả lời tương tự, và gật đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Cảm ơn."

Lời biết ơn từ miệng Hoàng đế khiến tôi mất cảnh giác.

"Từ giờ trở đi, Đế chế hứa với các bạn sự bảo vệ và hợp tác tối đa."

Đối với Hoàng đế, chúng tôi là vũ khí để đánh bại Ma Vương. Đó là lý do tại sao ông ấy hứa không chỉ bảo vệ với tư cách là sinh viên của Temple mà còn hợp tác không giới hạn từ Đế chế cho đến khi chúng tôi trở nên đủ mạnh.

Tất cả đều không biết rằng kẻ mà họ vô cùng tìm kiếm, Ma vương, là đối tượng hợp tác của họ.

"Và Reinhardt."

"Vâng, thưa Bệ hạ."

Lần này, một cảm xúc hơi khác xuất hiện trong mắt Hoàng đế.

Cho đến nay, họ đã thảo luận về tương lai của Đế chế và nhân loại, nhưng bây giờ, có một chút cảm xúc trong ánh mắt của ông ấy.

"Cảm ơn vì đã cứu con gái ta."

Đó là thứ có thể gọi là tình cha con.

"...?"

Đương nhiên, Ellen không hiểu ý của ông nên nghiêng đầu bối rối.

Sau khi trao đổi vài lời với Hoàng đế, Ellen và tôi rời Cung điện dưới sự hộ tống của Cận vệ Hoàng gia.

Hoàng đế nói sau khi tiễn Ellen đi trước.

'Sớm thôi, có thể cậu cần làm gì đó cho Charlotte.'

'...Là vậy sao.'

'Ta không chắc nó là gì, nhưng cậu có thể làm được không?'

Câu trả lời đã được định trước.

'Vâng.'

'...Cảm ơn, Reinhardt.'

Có một âm hưởng sâu sắc trong lòng biết ơn thuần khiết của Hoàng đế mà tôi không lường trước được.

Một việc tôi phải làm cho Charlotte.

Tôi không biết nó là gì.

Nhưng nếu là vì Charlotte, tôi phải làm vậy.

Tất nhiên, đó chỉ là một nhận xét bổ sung. Mục đích thực sự của Hoàng đế là một cái gì đó khác.

Là những người nắm giữ Thánh tích, trong tình huống mà Ma vương có thể đã quay trở lại, Hoàng đế quyết định rằng Ellen và tôi nên được đối xử với tầm quan trọng tối đa trong Đế chế.

Như một lời hứa sẽ mạo hiểm mạng sống của chúng tôi trong cuộc chiến chống lại Ma vương sau này, chúng tôi đã nhận được sự hỗ trợ gần như không giới hạn từ Đế chế.

Ellen và tôi mỗi người nhét những vật phẩm chúng tôi nhận được vào cánh tay của mình.

Đó là Biểu tượng hoàng gia mà chúng tôi đã nhận được trong một thời gian ngắn từ Charlotte.

Với điều này, Hoàng đế đích thân giải thích rằng chúng tôi không chỉ là sinh viên của Royal Class Temple, mà chúng tôi đã đạt được quyền lực to lớn, thậm chí vượt qua cả một số Gia tộc quý tộc lớn.

Chúng tôi sẽ được đối xử như thể chúng tôi là Hoàng gia ở bất cứ nơi nào chúng tôi đến, và trong những trường hợp nghiêm trọng, chúng tôi thậm chí có thể huy động quân đội.

Nói một cách đơn giản hơn.

Bây giờ chúng tôi có quyền truy cập miễn phí vào các cổng dọc và một vé miễn phí.

Tất nhiên, cả tôi và Ellen đều không cảm thấy điều này ngay lập tức.

"Giải thích chuyện gì đang xảy ra."

Khi chỉ còn lại hai chúng tôi, Ellen thẳng thừng hỏi. Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giải thích chi tiết tình hình cho Ellen.

Chuyện gì đã xảy ra ở Cung điện mùa xuân, cơn thịnh nộ của Charlotte và trận chiến ở Cung điện mùa xuân với Saviolin Tana.

Khi Ellen nghe về ngày tháng, cô ấy dường như nhớ lại những ngày tôi chưa trở lại Temple và tìm hiểu xem điều đó đã xảy ra khi nào.

“Anh nói mình chưa từng đến Hoàng cung.”

“...Xin lỗi.”

“Anh lại nói dối.”

Tôi vừa nói với cô ấy rằng tôi chưa bao giờ đến Cung điện ngày hôm nay, nhưng tiết lộ rằng tôi đã từng đến Cung điện, nói chuyện với Hoàng đế và thậm chí đã cứu Charlotte.

“Anh phải... Đó là điều mà không ai có thể nghe được...”

“...”

“Không phải là em không nên nghe thấy nó... Cũng có những người khác xung quanh.”

Ellen khẽ lắc đầu.

“Được rồi, đó không phải là vấn đề của em, đó là vấn đề của Charlotte. Anh tiết lộ điều đó với em... Nó giống như tiết lộ một bí mật của Hoàng tộc. Chắc hẳn anh rất khó để nói ra.”

Ellen ngẩng đầu lên như thể bị thuyết phục. Đó là vấn đề tôi không thể quyết định nói hay không nói với ai. Ellen dường như đang suy tính điều gì đó.

Cô ngập ngừng, phân vân không biết có nên nói gì đó hay không, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Cảm thấy bị thương có sao không?”

“...Cái gì?”

“Có vẻ như em không nên cảm thấy tổn thương về điều gì đó. Nhưng em bị tổn thương.”

“Chà, đó là... cảm xúc của em...”

Cô ấy dường như đang xin phép được cảm thấy bị tổn thương.

"Vậy thì, em bị tổn thương."

Ellen nói, môi bắt đầu bĩu ra.

"Ừ... anh xin lỗi..."

"Anh lúc nào cũng chỉ biết nói xin lỗi."

Ellen càu nhàu, đá một hòn đá lăn ngẫu nhiên.

“Em muốn nghe cái gì đó khác.”

Ellen không nói thứ gì khác là gì. Dường như cố gắng thay đổi chủ đề, cô ấy quay đầu lại.

Cô lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cổng chính của Cung điện Hoàng gia phía sau mình. Sau đó, cô ấy lấy ra Biểu tượng hoàng gia mà cô ấy đã nhận được từ Hoàng đế.

“Hoàng đế nói chúng ta bây giờ được đối xử gần như Hoàng gia, phải không?”

"Chúng ta không phải Hoàng gia thực sự, nhưng... đó là những gì ông ấy nói?"

"Vậy thì, chúng ta có thể vào trong đó được không?"

Ellen nghiêng đầu.

“Anh không biết...? Có lẽ không phải là không thể?"

Tuyên bố về việc được đối xử gần gũi với Hoàng gia không phải là điều mà Hoàng đế sẽ nói một cách nhẹ nhàng.

Hoàng đế coi chúng tôi là vũ khí để chiến đấu với Ma vương trong tương lai. Chúng tôi là những Quán quân đã cống hiến cả cuộc đời mình để chiến đấu với Ma vương, vì vậy ông ấy quyết định cung cấp cho chúng tôi sự bảo vệ và đối xử ở mức cao nhất cho đến khi chúng tôi trở nên mạnh mẽ.

Ellen thần thờ nhìn vào lối vào của Cung điện.

Tôi không biết tại sao cô ấy lại tò mò về một điều như vậy.

"Chúng ta trở về đi."

Ellen bắt đầu bước nhanh.

Không hướng về Temple.

"Chúng ta sẽ sử dụng Cánh cổng chứ?"

"Ừm, chúng ta có thể sử dụng nó."

Ellen đang tiến về phía Cổng dịch chuyển.

Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất nghĩ về nó như một tấm vé thông hành cao cho Cổng dịch chuyển.

Nhìn lại, đặc quyền được sử dụng thường xuyên nhất để được đối xử như hoàng gia là quyền ưu tiên vào Cổng dịch chuyển.

Nó có vẻ không nhiều, nhưng đối với tôi, nó giống như một đặc ân đáng kinh ngạc.

Không, ngay cả Hoàng gia thực sự như Charlotte cũng sử dụng chuyến tàu ma thuật trên Thủ đô Đế quốc.

Đó là một chút...

Chẳng phải việc chúng tôi tùy tiện sử dụng Cổng Dịch Chuyển như vậy có gây phiền toái gì không?

Tất nhiên, trong khi nghĩ vậy, tôi đi theo Ellen, người đang bước nhanh về phía Cổng dịch chuyển.

Nếu chúng ta có thể sử dụng nó, chúng ta nên sử dụng nó, bất kể nó có gây phiền toái hay không.

Đó là một sự hiện diện yên tâm truyền đạt một thái độ như vậy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading